

Adrian Voicu

PE VREMEA CÂND LUMEA ÎNCEPEA
SĂ-ȘI TAIE PORCUL DE PE LISTĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VOICU, ADRIAN

Pe vremea când lumea începea să-și taie porcul de pe listă /

Adrian Voicu — București: Tracus Arte, 2015

ISBN 978-606-664-518-8

www.tracusarte.ro

Editura Tracus Arte

București, str. Sava Henția, nr. 2, sector 1

© 2015 Tracus Arte

Țuica de Nehoiu, Satana și ouăle de plastic

Fiind precoce de mic și degrabă umblător cu mintea, descoperisem o metodă prin care scăpam găinile maică-mii de dilema locului de ouat. Ca să nu-și mai lepede ouăle aleator prin coteț și prin afara lui, puneam vreo două mingi de ping-pong într-o cutie de pantofi, ceva paie, iar „cotcodacele” se legau imediat sufletește de noul loc de vărsat cloaca.

Fiind nu numai precoce, dar și altruist din fire, m-am gândit că n-ar strica să aduc și găinile bunică-mii la același nivel de performanță; prin urmare, am repetat faza cu mingile de ping-pong și în cuibarele din cotețul ei. Astfel, producția de ouă a crescut și la mamaia considerabil.

Într-o dimineață, după ce a fost încântată de mulțimea ouălor adunate, mamaia se întorcea fericită în bucătărie cu gând să facă ceva ochiuri pentru ea și tataie. Dădu cu unul dintre ouă de marginea tigăii, oul se sparse și începu să sfârâie bucuos în uleiul încins. Îl luă și pe al doilea, dar ăsta, ceva mai vesel, țuști!, sări din marginea tigăii pe raftul de farfurii, țopăi vesel pe spătarul scaunului și dispăru după sobă. Mamaia își făcu cruce, se uită după sobă, dar după o jumătate de minut renunță la căutare.

Pe vremea când lumea începea...

Tataie o urmărea cu coada ochiului, zâmbind mânzește, dar nu zicea nimic. Mamaia ia al treilea ou și îl izbește mai cu nădejde de marginea tigăii. Și asta țâșnește ca din praștie, nimerind în polonicul agățat de perete și, pac!, se oprește în cap la ăl bătrân. Tataie tocmai se pregătea „să citească” o țuică pentru poftă de mâncare, când este surprins total de întâlnire și mai să scape ceșcuța pe gât. Surpriza l-a făcut să-și arunce pe ochi o parte din țuică, ceva a nimerit vârful limbii, iar restul și l-a turnat, involuntar, în sân.

— Da’ te mai joci mult cu ouăle-alea, femeie? Parcă au pe dracu-n ele, așa-s de vioaie! se stropși unchiașul ștergându-se la ochi.

Mamaia, femeie cu frica lui Dumnezeu, s-a uitat la ăl bătrân cum își sugea cămașa îmbibată cu rachiu ridicat în grad, a privit la icoana de pe perețele dinspre răsărit, și-a făcut pasional o cruce și a început să se mire sincer.

— Țsta-i numa’ necuratu’, Dumitre! și-a exprimat ea temerea. Ți-am spus să nu mai înjuri, că vezi cum abia așteaptă să-și bage coada cea spurcată.

— Ete, na! Că altă treabă n-are și el decât să-și vâre coada-ntre ouăle tale și să dea cu ele de-a dura pe pereți! a mormăit ăl bătrân. Eu ți-am zis să nu mai iei uruială de la Anica lu’ Covrig, că o macină cu tot cu sacii de plastic, a adăugat el, mai „bărbierind” o dușcă. Acuma, na! Dacă nu m-ai ascultat, vezi cât alergă după ouă ca să faci o omletă? De mâine ia să pui și la vacă uruială de-asta, că poate nu mai trebe s-o mulgi și ne dă direct lapte ambalat la pungă.